

ENOGTYVENDE KAPITEL

Den Tid var nu inde, da det københavnske Sommerliv mellem Villaerne langsmed Øresundskysten Dag for Dag udfoldede sig med lysere og festligere Farver. Den store Bys stærke Pulsslag forplantede sig ad Jernvejene milevidt ud i den livløse Natur. Store Dampere svingede ind til Landgangsbroerne, helt nedtyngede til den ene Side af deres levende Fragt. Jernbanetog af en kvart Kilometers Længde standsede ved Stationerne for at udspy et Menneskemylr, der tilhjuls og tilfods spredte Storstadens magtfulde Uro dybt ind i Nordsjællands Skove.

Over Livet paa „Skovbakken“ hvilede der under alt dette en trykket Stemning. Philip Salomon og Fru Lea havde i denne Tid lange og mismodige Samtaler med hinanden om deres Børn.

Det var ikke alene Jakobe, hvis Fremtid fyldte dem med Bekymring; nu havde ogsaa Nannys Forhold givet dem Anledning til Overvejelser af den alvorligste Art. For det Nederlag, den unge Frues Forfængelighed havde lidt hos Per, havde hun søgt Oprejsning hos sin gamle Tilbeder Hansen-Iversen; og da hun virkelig dennegang trængte til at glemme, havde hun givet sig hen til sin dristige Flirt med en vis Lidenskab. Men nu viste det sig, at den forhenværende Kavaleriløjtnant med det flotte Overskæg ikke var saa staalsat en Karakter, som dette havde ladet formode. En Dag gik han hjem og skød sig en Kugle gennem Hovedet. Tilmed efterlod han sig et Brev, hvori han forklarede Verden sine Bevæggrunde og højtideligt sendte Nanny sin Forbandelse.

Takket være hendes Mands Stilling i Pressen blev Sagen dysset ned; og for yderligere at dække sin Kones Rygte viste Dyh-